

Janneke Schotveld

HET
Katten
mannetje

en andere
spreekjes

Met illustraties van Martijn van der Linden, Georgien Overwater,
Nazrina Rodjan, Milja Praagman, Tanneke Wigtersma,
Annette Fienieg, Jan Jutte, Annet Schaap, Sanne te Loo,
Liset Celie, Job van Gelder, Linda Groeneveld, Kirsten Offringa,
Takako Hamano en Kristof Devos

Van Holkema & Warendorf

ISBN 978 90 00 36926 3

ISBN 978 90 00 36929 4 (e-book)

NUR 282

© 2019 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.jannekeschotveld.nl
www.de-leukste-kinderboeken.nl

Tekst: Janneke Schotveld

Omslagillustratie: Martijn van der Linden

Illustraties binnenwerk: Martijn van der Linden, Georgien Overwater,
Nazrina Rodjan, Milja Praagman, Tanneke Wigersma, Annette Fienieg,
Jan Jutte, Annet Schaap, Sanne te Loo, Liset Celie, Job van Gelder,
Linda Groeneveld, Kirsten Offringa, Takako Hamano en Kristof Devos.

Vormgeving: Petra Gerritsen, Spletters.nl

Auteursfoto: © Keke Keukelaar

Inhoud

Het kattenmannetje ≈ 4
Met illustraties van Martijn van der Linden

De laatste ooievaar ≈ 15
Met illustraties van Georgien Overwater

De roversrots ≈ 23
Met illustraties van Nazrina Rodjan

Reus Dirk ≈ 32
Met illustraties van Milja Praagman

Bunny ≈ 40
Met illustraties van Tanneke Wigersma

Vidor en de draak ≈ 49
Met illustraties van Annette Fienieg

Ali Baba en de veertig ridsters ≈ 61
Met illustraties van Jan Jutte

Hakketeentje ≈ 71
Met illustraties van Annet Schaap

Het meisje met de lange vingers ≈ 86
Met illustraties van Sanne te Loo

Boris en Janoesjka ≈ 96
Met illustraties van Liset Celie

Prins Ebben ≈ 104
Met illustraties van Job van Gelder

De muur van Dompelburg ≈ 118
Met illustraties van Linda Groeneveld

Krulstaarten in Kruitveen ≈ 131
Met illustraties van Kirsten Offringa

Moza en de sjeika ≈ 140
Met illustraties van Takako Hamano

Dametje Hartvangoud ≈ 150
Met illustraties van Kristof Devos

Joep stond stil en keek om. Er was geen kat te bekennen, geen vriend, geen vijand. Alleen een mannetjesmens. Het kattenmannetje keek Joep vriendelijk aan en klopte op het plekje naast zich.

Joep aarzelde, maar het mannetje had een blikje kattensnoepjes bij zich en dat gaf de doorslag. Hij sprong naast de man op de bank.

‘Vertel,’ zei het mannetje.

‘Ach, het gaat om mijn baasje, mevrouw Drempeel,’ vertelde Joep. ‘Ze heeft haar enkel bezeerd en nu komt ze de deur niet meer uit. Haar kinderen hebben het druk en ze wil niet klagen. Maar gister at ze dus met mij mee, omdat ze niks meer in huis had.’

‘Ze at met jou mee?’

‘Mijn blikvoer. Ze deed er een uitje door en zei dat het zo best te doen was.’

Het mannetje trok een vies gezicht.

‘Ja, dat uitje is natuurlijk niet te eten,’ beaamde Joep. ‘En straks is mijn voer óók op, wat moeten we dan?’

‘Waar woon je, Joep?’

‘In de Reus Dirkstraat 81.’

Het kattenmannetje knikte. ‘Maak je geen zorgen, het komt goed.’

Niet veel later vond mevrouw Azuli van de Reus Dirkstraat 83 een klein briefje op haar mat. Het was rond met twee kleine driehoekjes. Ze schrok toen ze las wat erop stond en pakte onmiddellijk haar jas om naar de supermarkt te gaan.

De volgende ochtend kwam Joep het kattenmannetje een kopje geven.

En vooruit, hij lustte nog wel zo'n lekker snoepje. De buurvrouw had ineens op de stoep gestaan, met een mand vol boodschappen. En de kinderen van het vrouwtje hadden ook nog gebeld, zomaar uit zichzelf, vertelde Joep.

‘Goed zo, fijn te horen. En wie heb je meegebracht, Joep?’ vroeg het kattenmannetje, want er zat een verlegen zwart-wit poesje aan zijn voeten. Er zaten er nog vijf, trouwens, maar die kwamen alleen maar even voor de gezelligheid. Die kleine was er niet voor niets, dat zag het kattenmannetje meteen. Hij boog zich voorover. ‘Hoe heet je, kleintje?’

‘Siepje, meneer,’ antwoordde het kleintje. Ze keek naar Joep. ‘Hij kan echt praten!’

‘Dat zei ik toch,’ zei Joep, terwijl hij zich nonchalant begon te wassen.

‘Vertel,’ zei het kattenmannetje tegen Siepje.

‘Nou, mijn bazinnetje is waanzinnig verliefd op iemand van haar werk. Al een jaar lang. Misschien wel twee. Ze wordt er wanhopig van en ik inmiddels ook. Ze vermagert en vergeet mijn kattenbak te doen en ik heb vlooien, maar ze merkt het niet. Dit kan zo niet langer doorgaan.’

Het kattenmannetje knikte. ‘Waar werkt je bazinnetje?’

‘Bij de bloemkwekerij aan de rand van de stad. Ze is verliefd op Yamal van de administratie.’

Het kattenmannetje glimlachte. ‘De liefde...’ zei hij, terwijl hij dromerig voor zich uit stuurde naar herinneringen in de verre verte.

De volgende morgen vond Yamal een briefje op zijn bureau. Grappig, het had de vorm van een poezenhoofdje. Hij draaide het om en werd rood tot onder zijn teenagels. Zou het waar zijn, wat erop stond?

Een week later kwam Siepje vertellen dat ze nu twee baasjes had. En dat ze van Yamal niet meer op bed mocht slapen. Dat vond het kattenmannetje ook stom, maar daar kon hij niets aan doen, zei hij.

Op een andere ochtend kwam Ouwe Doffel aangesjokt. ‘Zit hier een tovenaar?’ vroeg de cyprese kater.

‘Nee, ik ben geen tovenaar.

Kijk maar!’ Het mannetje deed zijn pet af en boog zijn hoofd voorover.

Tovenaars zijn klein en hebben meestal felgekleurd haar. Het kattenmannetje was ook vrij klein, maar hij had gewoon een muizig bosje grijs oudemannetjeshaar.

‘O, jammer,’ zei Ouwe Doffel.

‘Weet je dan misschien waar de tovenaar is? Op het

Koning Maxplein is een gaslek. Niemand die het doorheeft, want de bewoners zijn allemaal naar hun werk. Maar ik heb er een neus voor en ik kan ruiken dat er haast bij is!

Ouwe Doffel kreeg twee kattensnoepjes en het kattenmannetje ging er vliegensvlug vandoor.

De volgende dag stond op de voorpagina van de plaatselijke krant dat er een ramp was voorkomen doordat er een kattebelletje op het bureau van de brandweercommandant had gelegen waarop stond dat er een gaslek was.

Op een vriendelijke lentemiddag liep er een politieagent langs. Hij had gehoord dat er vandalisme werd gepleegd in het park en daarom kwam hij even poolshoogte nemen.

‘Zijn dit uw katten?’ vroeg de agent. Het kluitje katten zag er niet uit als vandalisme, vond hij, maar vreemd was het wel.

‘Nee, hoor,’ zei het kattenmannetje. ‘Ze hebben allemaal een huisje. Ze komen gewoon voor de gezelligheid.’

De agent keek nog even goed. ‘Hé, dat is mijn Liesje!’ riep hij.

Het kattenmannetje knikte. En daarna keek hij een beetje verlegen.

‘Eh... agent?’ vroeg hij.

De agent keek hem aan. ‘Ja?’

‘Nou, eh... uw vrouw overweegt serieus om u weg te doen.’

De agent keek niet-begrijpend naar het kattenmannetje. ‘Mijn vrouw wil mij... wégdoen? Wat is dat nou voor onzin? Kent u mijn vrouw?’

‘Nee, dat niet,’ gaf het kattenmannetje toe. ‘Ik heb het van Liesje. Uw vrouw is niet gelukkig. Ze voelt zich een beetje verpieterd, als een plantje dat te weinig water krijgt.’

De agent keek met grote ogen naar het kattenmannetje. ‘U hebt het van mijn Liesje? Sinds wanneer kunnen katten praten?’

‘Dat weet ik niet, ik denk altijd al. Voor wie het horen wil, tenminste,’ antwoordde het kattenmannetje eenvoudig. Hij nieste.

‘Gezondheid,’ zei de agent.

‘Bedankt,’ antwoordde het kattenmannetje. ‘Zeg, wanneer hebt u voor het laatst een mooie bos bloemen voor uw vrouw meegenomen?’

De agent dacht na. En dacht nog wat langer na. Toen schudde hij zijn hoofd.

‘Wat een onzin! Wat een pertinente onzin. En bovendien, mijn vrouw kan ook wel eens een bos bloemen voor mij meenemen, het zijn moderne tijden immers.’

Het kattenmannetje boog opzij om Liesje beter te kunnen horen.

‘Dat heeft ze vorige week ook gedaan. Een bos rozen, omdat jullie vijfendertig jaar getrouwd waren. U was dat vergeten en u zat te kaarten in het café en daarom heeft ze de rozen door de wc gespoeld. Een voor een. Alle vijfendertig.’ De agent keek wantrouwig naar het kattenmannetje. ‘Wat ben jij voor een vreemde snuiter?’

Het kattenmannetje haalde zijn schouders op en nieste weer. ‘Ik geef alleen maar door wat ik hoor. Uw Liesje is bezorgd en ze heeft last van de spanning die in huis hangt.’

De agent keek naar zijn kat, die zich tegoed deed aan een kattensnoepje. Ineens begon hij te bulderen van het lachen. Een paar katten stoven geschrokken weg, ook Liesje. Het kattenmannetje keek ze spijtig na.

‘U bent werkelijk erg grappig!’ hikte de agent. ‘Te weinig aandacht, rozen door de wc, wat een onzin.’ Toen de agent was uitgelachen en in het ernstige gezicht van het kattenmannetje keek, kuchte hij een beetje ongemakkelijk. ‘Goed, ik ga even verder, want er is ergens vandalisme. Dag, hoor.’ De agent stak zijn hand op. ‘Veel plezier in het café vanavond,’ zei het kattenmannetje.

En zo ging het elke dag. De katten vertelden hun problemen – of eigenlijk die van hun baasjes – aan het kattenmannetje en ze verdwenen als sneeuw voor de zon. (De problemen, niet de katten.)

Tot die ene dag.

Ouwe Doffel, Siepje, Mazoet, Boef en Arie kwamen aangewandeld en troffen een lege bank aan.

Ook de tweeling Millie en Billie was net aangekomen bij het bankje, op de poot gevolgd door Joep.

‘Hij is er niet,’ zei Mazoet overbodig.

Ze snuffelden op de bank, die nog wel een beetje naar het kattenmannetje róók.

Maar hij was in geen velden of wegen te bekennen. En dat was gek, want hij zat er iedere morgen.

‘Weet iemand waar hij woont?’ vroeg Billie. ‘Dan kunnen we kijken of alles wel in orde is met hem.’

Niemand wist het. Dus ze besloten om nog even af te wachten. Ze bleven wat rondscharrelen, ze gingen thuis een tukje doen, hier en daar werd een muis verorberd en Millie vermoordde een koolmeesje, maar ze had er helemaal geen lol in. Want 's middags was het kattenmannetje er nog steeds niet.

Toen het donker werd, wisten ze dat er iets mis moest zijn. Het kattenmannetje was er weleens een paar uur niet, maar hij sloeg nooit een hele dag over. Plotseling waren hun eigen problemen vergeten en was er nog maar één probleem over: waar was het kattenmannetje?

Er werd druk door elkaar gemiauwd en zelfs voor wie katten kon verstaan zou het niet te volgen zijn geweest.

'Stilte!' krijste Ouwe Doffel. 'Iedereen jammert door elkaar. Zo komen we nergens. We zijn het erover eens dat hij waarschijnlijk ziek thuis is. Want we hebben hem bijna allemaal horen niezen deze week.'

'Waarschijnlijk is hij niet ingeënt,' zei Siepje.

'Wat als hij nou zelf niemand heeft om voor hem te zorgen?' vroeg Mazoet.

'Dan moeten wij hem helpen,' antwoordde Millie.

'Maar waar woont hij?' Boef keek de kring rond.

Het bleef stil.

Op dat moment kwam er een mens aanlopen met een hond. De katten stoven weg. Een paar op de bank, een paar eronder, en sommigen diep onder de struiken.

Alleen Arie bleef zitten. 'Hai Bliks,' zei hij.

Het baasje liep al door, maar Bliks snuffelde even aan Arie bij wijze van groet. Daarna liep hij door naar de prullenbak en deed een lange plas. 'Ah, lekkerrr,' verzuchtte hij.

'Gatverdamme,' klonk het vanonder de bank.

Bliks stak zijn snuit nieuwsgierig onder de bank en kwispelde.

'Ga weg, vieze stinker!' riep Ouwe Doffel.

'Rustig maar, hij is oké, Bliks is mijn buurjongen,' zei Arie. En ineens had hij een idee. 'Bliks, snuffel eens op de bank.'

Bliks deed wat hij vroeg. 'Het ruikt hier naar kat. Hoezo?'

'Ruik nog eens wat beter, ruik je ook mens?'

Bliks snoof nog iets dieper. 'Ja, ik ruik ook mens. Hij is al wat ouder, heeft vaak snoepjes in zijn zak, hij is snipverkouden en was hier gistermiddag om vijf over twee voor het laatst, hoezo?'

'Bliks!' schreeuwde het baasje.

'Ik moet gaan,' zei Bliks.

'Nee, wacht,' Arie sprong van de bank. 'We moeten weten waar hij woont.

Misschien heeft hij hulp nodig.'

Bliks keek in de richting van zijn baasje. Die was net de hoek om gegaan.

Hij snuffelde over de grond. 'Hij woont daar ergens...' Bliks wees met zijn snuit naar de overkant.

'Kun je het vinden denk je?' vroeg Arie.

'Domme vraag,' zei Bliks.

'Wil je ons ernaartoe brengen? Het is belangrijk.'

'Hoe belangrijk?'

'Heel, heel belangrijk.'

'Zo belangrijk dat ik even...?'

Arie zuchtte. 'Snel dan.' Hij draaide zich om zodat Bliks even aan zijn achterste kon ruiken. Ranzige beesten toch, die honden, dacht hij.

Maar als Bliks er gelukkig van werd, vooruit dan maar.

'Bliks!'

'Snel, kom mee!' riep Bliks.

